

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y DIBUJAT

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

J. ROCA Y ROCA.

Inteligencia serena,
sa ploma, sempre segura,
brilla en la literatura,
en la premsa y en la escena.

Ab son treball s' ha creat
un nom respectat, que vola
rodejat de l' aureola
de la popularitat.

TALIS PATER TALIS FILIUS.

Lo notari Xirinachs está davant d' un plech de paperots y escripturas, ab la vista fixa en aquelles ratllas geroglíficas que aquesta gent acostuma a fer.

Ab tot, lo seu pensament está ben lluny dels papers. Sembla que pèl seu cap hi dona voltas una idea extranya que va adquirint forma de mica en mica, perque de repent, com si haguès trobat la fórmula que buscava, dona una manotada a las escripturas y crida:

—¡Pepito!

Un jove que en l' altre extrem de la habitació está davant d' una taula, entregat a reflexions parecudas a las del notari, aixeca 'l cap como si 's despertés...

—¿Qué mana, papá?

—Mira... m' has de fer un favor: escolta bè. Un dels meus millors amichs está malalt de gravetat y ara recordo que vaig prometre ahir a la seva familia que aquesta tarde aniria a ferli companyia... a vetllarlo si convé...

—Bueno ¿y qué?

—Ja veurás: tot justament avuy ha de venir l' hereu Cirera a portar la minuta de la escriptura y es fácil que vingui també la senyora Mónica a fer la entrega d' aquells diners... ¿tens present?

—Crech que sí.

—Donchs bé: jo sortiré y probablement no tornaré fins al vespre. Per lo tant es precis que t' quedis tota la tarde, prometentme que no 't mourás y que cuidarás ab interés tots los meus assumptos.

—Li prometo.

—¡Es que tú, en veyente sol, no més pensas que ab lo billar.

—Li asseguro que...

—Bueno: conformes. Mentres tant, posa aquestas fullas en net y treu la copia d' aquell testament. Adios

—Estigui bo.—

En Pepito 's queda sol y en lloch de comensar la feyna que li ha senyalat son pare, posa 'ls col-

zers sobre la taula y torna á agafar lo fil de las meditacions interrompudas per l' arenga del notari.

Pero 's veu que es més llest que son pare, perque ab deu ó dotze segons ja 'n tè prou per declarar terminada la rápida discussió que s' havia entaulat dintre 'l seu cervell.

—¡Y tall!—diu donantse un cop al front—¡ves si hi ha res més fàcil que aixó!—

Y sortint al balcó, encara tè temps per veure la direcció que ha pres lo senyor Xirinachs.

—¡Carrer del Carme amunt! ¡Magnífich! Aixó vè al pé!... ¡María! ¡María!—

La María es la minyona, única dona que hi ha á la casa, perque 'l senyor notari es viudo tres anys há.

—¡Que 'm cridava, senyoret?

—Sí; mira, jo surto. Si vè algú, dígalí que s' ha mort l' oncle, ó la tia... ó 'l gat... en fi, mata á qui vulguis; pero digas que hi ha hagut una mort á la familia, y que *con tan laudable motivo*, no hi ha despaig. ¿T' has fet capás de lo que t' he dit?

—Si, senyor.

—Donchs á veure si ho sabrás fer al peu de la lletra... ¡Ah! Mira; al papá no li explíquís aixó, perque ell no 'm convè que ho sápigas... ¡Hasta 'l vespre!—

Y se 'n va escalas avall disparat com un corracamas.

Arriba á la plassa de Sant Jaume y 's fica dintre de un dels cotxes de lloguer que allí sol haverhi.

—¡Cap al Born, carrer del Comers! ¡A escape!—

Lo cotxero pega xurriacada á la bestia y en un tancar y obrir d' ulls, gracias á la baixada del camí, arriban á puesto.

—Esperéuvos un moment,—diu en Pepito baixant del carruatje.

Dihent aixó se n' entra en una casa d' agradable aspecte, passa per davant del porter sense saludarlo, se encarama precipitadament escalas amunt y truca al quart pis...

—¡Gananing... gananing... gananing!

—¿Qui hi há?—respon la criadeta.

—Obra, Manuela; soch jo.

La porta s' obra y 'l jove 's precipita cap á dins, esbalotant lo pis y tropessant ab tots los mobles...

—¡Enriqueta, Enriqueta... corra, vesteixte!... ¡Enriqueta!

—¡Y ara! ¿tú per aquí?—exclama una simpática mosseta d' uns dinou anys, sortint, mitj despitrugada, de las habitacions interiors.

—Sí, corra, tinch la tarde libre; lo papá es á vetllar un mort qu' está moribundo... y no tornarà á casa fins molt tart... Apa... no perdis temps... lo cotxe 'ns espera á baix: acabat de vestir y anirém á brenar al *Parque de la montanya*.

—Escolta, escolta... ¿y si mentres soch fora vè 'l mèu... protector?...

—¡Que ha de venir! ¡No veus que avuy es dimars y... ¿no 'm vas dir qu' es apotecari?

—Ell bè ho diu aixís...

—Pues los dimars los apotecaris tenen molta feyna...

—¡Ah!—

En tot aixó la noya s' ha arreglat convenientment, ab los polvos de costum y 'l indispensable coloret.

—Bueno, ja estich: ¿aném?

—En marxa.

—¡Ah! Espèrat... ¡Manuela!—

La minyoneta 's presenta.

—Mira, Manuela, si per casualitat venia algú, diguis que hi sortit á veure unas amigas...

—Está molt bè, senyoret.—

La parella baixa las escalas ab la lleugeresa dels vint anys, entra al carruatje y mentres en Pepito tanca la portá, crida al cotxero:

—¡Al *Parque de la montanya*!

Deixém als dos joves seguint lo seu camí y *retrocedamos*, com diuhen en las novelas.

Lo notari Xirinachs al sortir de casa tira carrer del Carme amunt; pero aixó no ha sigut més que una estratagema. Al arribar al Padró agafa 'l carrer del Hospital y torna cap á la Rambla.

En aquell moment passava un carruatje vuyt.

—¿Está disponible?—diu lo notari al cotxero.

—Si senyor.

—Pues com un llamp, al carrer del Comers.—

Al ser davant de la mateixa casa hont ha anat en Pepito, 'l notari treu lo cap per la finestreta.

—Atúrat.—

Y saltant ab una lleugeresa inconcebible, puja las escalas esbufegant y truca al quart pis.

La minyona obra tota espaverrada.

—¡No hi es la senyoret!—murmura entre dents y sense alzar la vista.

—¡Cóm! ¿ahont ha anat?

—No ho sè: ha dit que sortia per veure unas amigas.

—¿Ja es veritat aixó?

—¡Oh! Es cla que sí.

—Corrent: ja ho arreglarém aquest vespre!—

Y torna á baixar las escalas exclamant ab amargura:

—¡Ah Enriqueta, Enriqueta; tú 'm matarás, tú 'm matarás! ¡Jo que 'm creya passar una tarde tant agradable!—

Al ser davant de la porteria 's repensa y s' encara ab lo porter.

—Escolti... ¿que fa molt que ha sortit la senyoret del quart pis?

—¡Ca! Deu fer cinch minuts... anava ab un jove y...

—¿Ab un jove?

Lo notari pert lo món de vista; mentres tant lo porter prossegueix ab molta senzillés:

—Sí; ab un jove; per cert que han pujat en un cotxe.

—¿Quína direcció han prè?

—Aixó si que no li sabria dir: no més sè qu' ell ha cridat al cotxero:—¡Al *Parque de la montanya*!

Lo pobre Xirinachs ja no escolta res més.

Un' hora més tart lo desventurat notari está assentat en lo café del *Parque de la montanya*. Avants de donar la sorpresa que prepara, ha volgut pendre una copeta per animarse y tenir presencia d' esperit.

—Bueno,—pensa després de cinch minuts de reposar:—ja estich á tó. Ara veurém quí es aquest murri que me l' ha desencaminada... ¿Ahont se deurán haver ficat? Aquí al café no hi son... Es precis buscarlos... ¡Mosso! ¡Mosso!—

L' home paga, procura adoptar una actitud tranquila y s' aixeca.

Primerament dirigeix las sèvas investigacions als menjadors.

Ningú... ¡ey! ningú que á n' ell li interessi, perque de parellas y hasta tercetos no 'n faltan, gracias á Deu.

—¡Aquí no 's veuen! Sortim al jardí.—
Ni en las tauletas sueltas, ni sota 'ls kioscos...
en lloch troba 'ls dos *tortolillos*.

—¡Sí m' haurá enganyat aquell porterot!...
Probém pèl bosquet...—

La verdura ho tapa tot: las averiguacions son treballosas; pero 'l senyor Xirinachs no 's desanima. Separa las brancaes dels arbres, se fica per entre las matas, introduheix lo nas per tots los amagatalls y per últim creu percibir un rumor de veus juvenils.

—¡Ja 'ls tinch!—murmura, contenint la respiració.

Adelanta penosament alguns passos y descubreix en un clar del bosch un banch rústich, sobre 'l qual están cómodament assentats un y una.

Ella es ella; no hi ha cap dupte; pero ¿y ell? ¿quí deu ser?

Decidit á fer una desgracia 's planta al davant de la parella y... ¡ah! ¡oh! ¡uh!

Lo seu rival, l' home que li ha usurpat la fulana es lo senyoret Pepito, 'l seu fiel amantíssim.

—¡Cóm!—exclama 'l notari fora de sí,—¿aquí vens á cuydarte dels meus assumptos?

—¿Y aquí,—respon lo jove,—vè á vetllar malalts?

Teló rápit.

A. MARCH.

¡MEVAS! (1)

Ab aquest títol acaba de publicarse una colecció de poesías de D. Francesch Coll y Gasull, jove escriptor dotat de verdader talent y notable facilitat pèl género á que 's dedica.

Lo tomet ho diu ben bè: la galana ploma del autor corra ab fluidés, demostrant en tots los seus giros l' ánima d' un poeta. Hi ha—es cert,—certa incorrecció, certas frasses poch castissas; pero aixó en lloch de ser defectes, son probas de la facilitat del autor, que arrebatat per la inspiració, no s' entreté en buscar la expressió verdadera, la frasse propia, preferint fixar las ideas tal com li han acudit, fugint de la atildada pulidés que devengadas més aviat perjudica que no favoreix als treballs literaris d' aquesta especie.

Sobre tot, lo que es digne de notarse en lo tomet *¡Mevas!* es la pródiga varietat que hi campeja, y la abundancia de conceptes que brotan espontáneament aquí y allá com flors llensadas al etzar per la naturalesa.

De bona gana transcriuríam la poesia titulada *Consell* si l' espay nos ho permetés; pero á fi de no privar als nostres lectors del gust de saborejar una mostra dels treballs del senyor Coll, copiarém una preciosa intima, que no per ser curta deixa de ser una de las més bonicas del llibre. Diu aixis:

Quan la nit lo seu vel plega
y la bella matinada
ab sas gotas de rosada
ne dona vida á la flor,
á prop de la finestreta
que dintre una cambra dona,
l' aucellada una corona
teixeix de cansons d' amor.

(1) Un elegant tomet en octau de 80 planas. Preu, 4 rals. Llibreria de Lopez.

La finestreta llavoras
obran mas mans cautelosas,
pera aspirar las flayrosas
alenadas del istiu.

Y contemplant com la brisa
belluga las verdas fullas,
lo meu cor ja fet despullas
me sembla que encara viu.

Mes no viu, quan me recorda
que en altras matins ditxosos,
ne sonreya als amorosos
brassos de la que no 'm vol.

Que al pensar que en encar la estimo
y amorós mon cor la crida,
l' istiu que per tots es vida,
es per mi jorn sense sol.

Precedeix al volúm un discret prólech del senyor Codolosa, plé del humorisme de bona lley que tothom li regoneix.

Llegintlo varem afirmarnos en lo que hem pensat sempre: l' autor d' aquell prólech comet una falta imperdonable deixant ociosa la seva ploma.

C. G.

¡Tira peixet, Sr. Mario! ¡Y quina campanya més brillant! Vosté qu' es sens' disputa un actorás de debó, tot naturalitat, tot geni, tot inspiració, tot cor... y tot amanerament, se trobará, á bon segur com á cal sogre ab la companyia que 'ns ha dut al *Espanyol*. ¡Y quins cómichs, Reina dels Angels! ¿Que no 'ls han sentit encare? ¿Pues qué fan parats? Vagin á veure *Dora*, vaginhi, que 'ls asseguro que passarán un bon rato. Allí veurán á n' en Rosell, que no sembla sinó que s' ha begut l' enteniment, com dóna una ensopegada á lo clown en una de las escenas més culminants de l' obra. Res, res-sabis: lo pobre xicot encare 's recorda de quan era socio del *Embut* y vol fer riure de totas passadas. Y encare gracias que no surti ab una regadora á fer alló tan graciós que feya avants, y sobre tot tant net. ¿Y de 'n Cepillo, qué 'n dirém? ¿Y de 'n Sanchez de Leon? ¿Y del mateix Mario? Que no n' endevinan ni una y 'ns quedém curts, perque per dir la veritat tindríam de fer constar que no ho poden fer pitjor, pero vostés ho farián corre y no volém compromisos. Y no parlém de las donas de tant brillant companyia, perque ellas, pobretas, no 'n tenen pas la culpa de que 'l seu director somihi truytas. ¿Que no ho veu, Sr. Mario, que *Dora* no s' ha fet per vostés? Aqueixa es una obra de debó, que s' ha escrit per cómichs de debó y no per cómichs d' istiu y de per riure, ó més bén dit per *saltimbanquis* com alguns que jo conech y vosté encare més que jo. Si ni tant sols poden fer lo *San Sebastian martir* ni *La viuda de Lopez* ¿quí 'ls fa ficar ab camisas de caballería, com deya un amich meu tant il·lustrat com l' empresari que ara vostés tenen?

La companyia Raffaele Tomba que va debutar á *Novetats* l' últim dissapte, es si fá no fá del mateix calibre que la que en una temporada anterior va treballar en aquest elegant teatro. *Gilda de Guascogna*, representada ya en espanyol l' any passat, no ha fet l' efecte qu' era d' esperar, tota vegada que l' obra, sense ser nota-

SUMIDEROS DE NOU SISTEMA.

—Caramba! Si no puch entrarhi!
Aquest deu ser per las criaturas.

—¡Ara veyéu quins confessionaris!
¿Qui sab si deu serhi 'l capellá?

Hi ha entrat de nit y n' ha sortit
despullat.

Unica manera de que 'l públich puga
servírsen desde que 's fa fosch.

ble, tè trosos bonichs que no desmenteixen la enjogassada inspiració del del popular autor de *La Mascota*. Esperém veure alguna obra nova, per donar una opinió m' s precisa y definitiva sobre aquesta companyia.

∴ D' éxit indiscutible y complert pot calificar-se l' obtingut per l' opereta *El corazon y la mano* del famós Lecocq, tant conegut y aplaudit á Barcelona per las molts obras que d' ell s' han representat y entre las quals figura en primera línea *Adriana Angot*.

El corazon y la mano tè un argument tonto, insignificant, trivial. Bastaría que la *princesa* á mitj acte primer pronunciés certas paraulas, per acabar l' obra en sech. Ab aixó 's podrá comprendre 'l poch interés ab que l' espectador segueix lo desarrollo de l' acció dramática, qual desenllás s' endavina immediatament sense cap esforços.

Pero si l' argument es fals, la música en cambi es tota d' or, y d' or de lley. Nò 's pot donar res més deliciós é inspirat. Are lleugera y enjoguassada, are delicada y espiritual, en tota ella s' hi veu un sello d' elegancia y distinció que halaga l' oído y deixa vivísísimas ganas de tornar-la á sentir.

No citaré 'ls trossos millors, perque tots ho son. Lo públich l' aplaudeix ab gust y espontaneitat, y l' applaudirá llarch temps, perque *El corazon y la mano* figurará dias y dias en lo cartell del afortunat teatro del *Tivoli*.

La lletra es á ratos dolenta y á ratos xavacana: la execució es generalment esmerada, especialment per part de la senyoreta Mendez, que treballa de debó, y del barítono Sr. Ferrer, que dona singular relléu al tipo del príncep y canta ab gust y valentia lo seu difícil é important paper.

Vajin á veure *El corazon y la mano* y després, posada la *mano* sobre 'l *corazon*, dirán que tinch rahó.

∴ La companyia del *Ribas* segueix explotant ab sort lo repertori de costum, repetint las obras més celebradas, com lo *Reloj de Lucerna*, *Bocaccio* y altrás per l' istil.

∴ Al *Teatro Lirich* se la campan qu' es un gust. *Clara-Sol* no vol estroncarse: raja, raja y rajarà. Jo me 'n alegro, perque l' obra val y la companyia Mata-Tubau s' ho mereix.

∴ Al *Circo Equestre*. Lo públich riu en gran y al sortir de la funció, tothom porta estampat en la cara 'l nom del afortunat empresari del *Circo*: *Alegria*.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Trist y afectat se queixava
lo sabater Salvador
perque de pell superior
en cap puesto se 'n trobava.
—Jo no sè, deya en Tusell
perque ha de buscar pell bona
tenint á la seva dona
que n' es una bona pell.

N. CASTELLÓ Y M.

Al fill del senyor Aleix
que ha viatjat bon xich pèl mon
y molts llenguas coneix
li deya ahí en Segimon:
—De tanta llengua probada
quina estima més vosté?

Y ell respongué:—Cap m' agrada
tant, com la llengua de bé.

PEPET D' ESPLUGAS.

—Tinch una *morena* Brossa
que 'm fá patí 'l que sab Dèu.

—Donchs, miri, á mí D. Andreu
quí 'm fá patí es una rossa.

Va morir-se ahir la sográ
de 'n Quimet, que Pepa 's deya,
y al dirli:—La Pepa es morta,
vá exclamar:—«Viva la Pepa!»

S. U. S. T.

ACUDITS.

Un minyó montanyés cau quinto, y després d' entrar en caixa, li entregan l' uniforme.

Una de las cosas que més va sorpéndrel foren uns guants blanchs com tots los que portan los *pistolos*.

Veyent *el primero* que se 'ls mirava y remirava per tots cantons, va preguntar-li qué pensava.

—Penso, que á la mèva terra, va respondre, als mitjons no hi ha dits.

A. BOFARULL P.

Un senyor d' edat sostenia acaloradament que per molts anys que una cosa 's practiqui sempre un s' equivoca.

—Donchs miri, li va respondre un jove: divuit anys bèn cumplerts fa ja que jo menjo, y no recordo haver-me ho ficat may á l' orella.

CIUTADÁ PACO.

—Estich rendit de tant caminar, deya á varios amichs cert metje de Barcelona. Figuréuvos que vinch de visitar un malalt á la Plassa de Tetuan, un altre al Poble Sech y un altre á la Barceloneta.

—Per lo que veig, noy, va respóndreli un dels oyents, tots los teus malalts están *in extremis*.

ANTONIO PIN.

Entre pare y fill:

—Ha arribat l' hora de triar ofici ¿t' agradaría ser manyá?

—No senyor.

—¿Y fuster?

—Tampoch.

—¿Donchs, veyám, qué t' agradaría ser?

—Capellá.

—¿Capellá, dius? ¿Y aixó? ¿Per qué?

—Perque no més treballan mitja hora cada día y encare fan beguda.

G. BADANA.

Per fi s' ha despejat la incógnita.

Ja sabém perque 'l Sr. Rius y Tauler, á pesar de lo molt necessaria que la seva presencia es á Madrit, no 's mou de Barcelona.

Totas las conjeturas que fins avuy s' havían fet eran igualment equivocadas.

No 's queda á Barcelona perque en Sagasta li haja manat.

Ni perque tinga carinyo á l' alcaldía.

Ni perque temi que si deixa la ciutat condal lo seu partit se desbarati.

Ni perque vulgui arreglar *personalment* los assumptos del matadero nou y del Parque de l' esguerra.

Res d' aixó.

La veritat, la pura veritat, la indiscutible veritat es aquesta:

D. Francisco no 's mou de Barcelona, perque ara s' acostan las festas del Corpus, y la professò de la Catedral perdria tot lo seu brillo y atractiu sense la presencia, la monumental presencia del arcalde primer.

Suposo qu' ara no farán judicis temeraris y que acceptarán com á bona aquesta interpretació de la extranya conducta de D. Paco, y de la dimissió que del càrrech de senador ha presentat.

Diumenje va presentarse davant del nostre port un barco de guerra italiá que costa la friolera de cinch millons de duros.

Dos escura-butxacas se 'l miravan ab certa fruició.

—¿Eh? ¡Cinch millons de duros! ¡quin cop si 'l poguessim xarpar!

—¡Aquí está 'l mal! ¿quí diable s' ho emporta aixó?

—Es clar; nosaltres no hi podém res: per fer una cassa com aquesta, s' ha de ser rey ó emperador.

Un altre se 'l contemplava també desde certa distancia y preguntava á un marino:

—¿Quan diuen que val aquest vaporás?

—Cinch millons de pessetas.

—¿Y de quína nació es?

—D' Italia.

—Vaja; podrá ser que allí 'ls macarrons vajan baratos; pero lo qu' es los barcos van molt cars

Un ex concejal del Ajuntament de la gran ciutat de Nova-York ha ingressat en un presiri, per extingir la condemna de deu anys que se li ha imposat per haverse venut lo vot.

¡Mosca, mosca! Si en totas las grans ciutats fessin lo mateix!

Aprofitant l' ausencia del director de l' ESQUELLA, doném avuy lo seu retrato en la primera plana. Ja sabem que s' enfadará; pero com que quan ho veurá ja estará fet, la cosa no tindrà remey y nosaltres haurém pogut satisfer un desitj dels nostres lectors, donant al mateix temps al nostre estimat amich una débil proba del carinyo que li professém.

La qüestió del carrer de Bilbao torna á agitar-se.

La comissió que ha anat á Madrid pera gestionar la resolució d' aquest assumpto, contan qu' está molt satisfeta.

Un lector:—¡Ay, ay! ¿qué t'è que veure Madrid ab lo nostre carrer de Bilbao? ¿que per ventura han d' obrir-lo 'ls madrilenyos?

Jo.—No senyor; l' hem d' obrir nosaltres; pero

Madrid ¿sap? es com si tingués las claus del *xiquero*.

Lo lector: (*fent l' ullet.*)—¡Ah! Ja ho entench...

Per armonía maravillosa, la que reyna en lo seno del nostre ajuntament.

Alló ja no es una olla de grills, sinó una olla de petardos qu' explotan tots á la vegada.

L' un concejal demana llicencia.

L' altre també.

L' altre no assisteix á las sessions.

L' altre tampoch.

Per fi han acabat los dos partits que hi figuran, per mostrar desitjos de despéndres de certs individus de una colla, pera canviarlos ab socios de l' altra, y vice-versa y versa-vice.

Si Barcelona pogués parlar, de fixo que diria:

—Entre 'ls uns y 'ls altres, prefereixo... que se 'n vajan tots.

Segons noticias que rebém de varias localitats de Catalunya, la excursió artística de la companyia Tutau va realisantse ab verdader éxit, recullint honra y profit en tots los teatros que ha trepitjat, especialment ab lo *¡Mal pare!* del nostre director y ab la celebrada pessa *Gos y gat*, original del popular C. Gumá, redactor de *La Campana de Gracia*.

S' han descubert bitllets de banch falsos.

¡Aixó vol dir qu' encare n' hi ha de bons!

¡No ho sabia!

¿Volen llegir una historia bèn curiosa?

Escoltin: primera part.

Realizadas las obras de millora y embelliment de la plassa de Sant Agustí vell, los vehins van acudir á la autoritat municipal solicitant autorisació per aixecar en lo centro de dita plassa una font pública que hauria sigut al mateix temps que un adorno, una obra de suma utilitat per tot aquell barri.

La Alcaldía va mirarse atentament la cara dels comissionats, y va respondre:

—No senyors, no pot ser.

—¿Per qué?

—Perque aquesta font obstruiria la plassa y dificultaria 'l trànsit dels carruatjes.—

Los pobres comissionats van quedarse tots frets; pero creyent que tal volta l' Alcaldía tenia rahó, van girar qua sense replicar.

Segona part.

Que com á segona, per forsa ha de ser la més llastimosa.

Un dia 'ls vehins de aquella plassa van observar que en lo seu centro s' hi estavan remoyent pedras per una brigada municipal, ó lo que fos.

Després van reparar que comensavan á plantarhi uns trastos de ferro...

—¿Vols t' hi jugar, - deyan ells tots contentons, —que l' Ajuntament s' ha repensat y ara 'ns col·loca la font que varem demanar?—

¡Bona font han tingut!

Quan l' armatoste ha quedat montat, han vist ab inmensa satisfacció que lo que prenian per font no es més que un *sumidero*, d' aquest tant extrany, per anyadidura.

Veyám qui resol aquest problema.

Una font fa nosa.

Un sumidero no.

¿A qué vindrà aquesta misteriosa predilecció que 'l nostre Ajuntament tè pels sumideros?

«Lo Rey de Baviera s' ha tornat boig, y com á »final de la sèva bojeria, s' ha suicidat tirantse de »cap al aygua, després d' haverhi tirat al seu »metje...»

Aixís ho diu un telégrama.

A mí, ab tot, me sembla que 'l pobre home no deurá ser tant boig com diuhen.

¡Aixó de haver *despatxat* prèviament al seu metje!

Se celebra una reunió brillantíssima en una casa poderosa de certa ciutat.

Van entrant las senyoras, deslumbrants d' hermosura, descotadas y plenas de polvos d' arrós.

Un pobre, aficionat á murmurar, diu al veure tant luxu:

—Ay, senyor: ab tota la farina que gastan aqueixas donas, n' hi hauria ben bè, per mantenir á una familia.

Y després de fer un sospir exclama:

—Ja no extranyo jo, que 'l pá vaja tant car!

—Lo mèu oncle, deya un xicot que comensa á anar á Llotja, es un pintor en *gran escala*.

—¿En gran escala? ¿Pinta molts quadros?

—No, vull dir, que pinta sostres.

—¿Ahont passarás aquest istiu, Pepet?

—Penso passarlo á ca la sogra.

—Ab la tèva sogra: digas que alló serà un infern.

—Al contrari: al lloch crech estar més fresch: las nostres relacions s' *han refredat* molt.

Un pagés que visita Barcelona per primera vegada, quan arriba al Plá de Palacio, véu l' Aduana, y diu al menestral que l' acompanya:

—¿Qu' es aquella gran casa?

—L' Aduana.

—¿De lloguer déu costar molt, veritat?

—Sí, únicament que 'l lloguer aquest no 'l pagan los inquilinos, sinó 'ls propietaris.

—¡Ta foyl!...

Un quènto vell.

En l' época en que no se somiavan ni las diligencias, los passatjers acostumavan á passar las nits en los hostals que hi havia á ran dels camins.

Aixís va ferho un cert personatge que 's permetia 'l luxu de viatjar en companyia de un criat.

Al arribar al hostel digué á l' hostalera:

—Miri, pássim un ou per aygua, y del caldo fas sin una sopa pel mèu criat.

—¡Dimontri! ¡Quina sopa més sustanciosa sortirá! exclamá l' hostalera.

—Aixó ray, replicá 'l senyor: posihi dos ous. Aixís com aixís també me 'n menjaré un parell.

Fragment de una conversa:

—En Quim no tè res de valent.

—Pero ¿no vá estar temps endarrera á punt de bártres?

—Sí; pero no va celebrarse més que la meytat del desafío.

—Com s' enten.

—Es molt senzill: en Quim va limitarse tan sols á rebre las bofetadas.

S' estava instruhint sumari de una causa criminal per robo y assassinat, y 'l jutje, á fi de proceder ab més coneixement de causa, se trasladá ab l' acusat y 'ls agents de policia, al lloch del crim.

—Vamos á veure—digué 'l representant de la justicia, dirigintse al reo—es necessari que reconstituheixi l' escena, qu' expliqui un per un los fets.

—No hi ha inconvenient, senyor jutje, respón l' acusat. Fiquis al llit, tanqui 'ls ulls com si dormís: que posin sobre la taula de nit 5,000 duros en bitllets de banch y que 'ns deixin sols.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Car-na-val*.
2. ID. 2.ª—*Di-mars*.
3. ENDAVINALLA.—*La E*
4. MUDANSA.—*S' anyora-Senyora*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Esquirol*.
6. ROMBO.—*E*

L A
M U S
L O L A
E U R A S
A L O S
S A L
A S
S

7. CONVERSA.—*Carlota*.
8. GEROGLÍFICH.—*Com més t' enflarás, de més alt caurás*.

XARADAS.

I.

Era l' Agna dos-hu-quarta y era una dos-quarta cinch.

Víctima de una desgracia la pobreta va morir:

per mor de fer al dos-terça una dos-tres-quarta-quinta, un día de tempestat al dos-tres se dirijia.

Un fort hu-dos-tres de vent li feu dar un cop mortal, sent llensada á un precipici á una segona total.

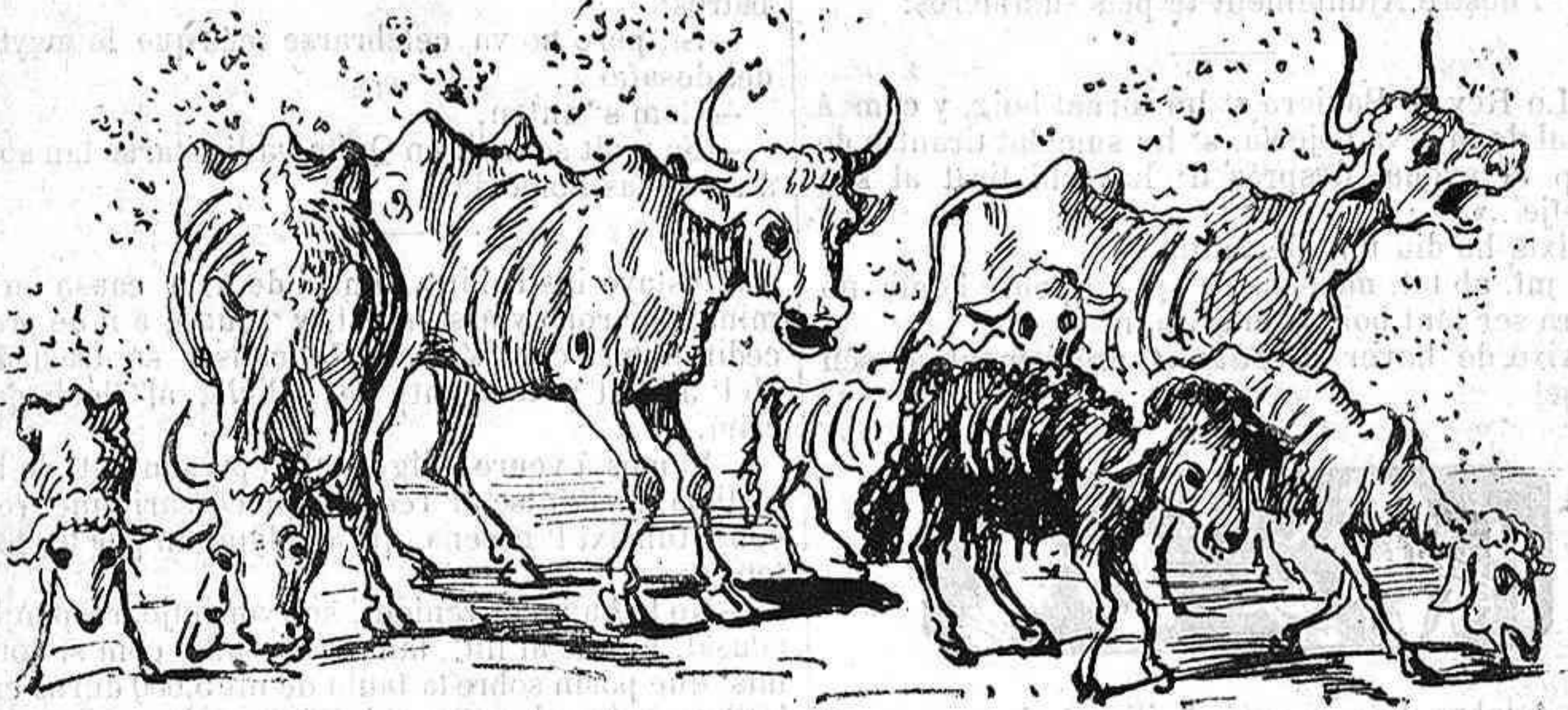
A. KIN-FO.

II.

Prima inversa es musical, un número inversa dos y un punt un tant calurós es lo poble de Total.

A REDNABAL.

ARTICLES DE PRIMERA NECESSITAT.

¡Vehins de Barcelona, ja ho veyí u!
Aquí teniu la carn que tots menjéu.

ACENTÍGRAFO.

De carbó dintre una *tot*
desde *Tot* vareig portar
duas latas d' oli y llar
sense veureho cap burot.

S. Ust.

SINONIMIA.

En cert puesto com un *tot*
al *tot* citaran jugant:
hi havia 'l Sr. Bertran
home que de vell ja *tot*.

JOANET TARRAGONÍ.

CONVERSA.

- Hola, Pau.
- Que tal, Pep. ¿Ahont vas tant demati?
- A saber si ha arribat en...
- Qui?
- Buscaho, qu' entre tots dos ho havém dit.

J. DOMENECH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
- 6 7 5 4 4 7 » »
- 2 5 4 6 2 » dona
- 1 7 2 5 » home.
- 7 3 2.—Una bestia
- 5 7.—Adverbi.
- 1.—Una lletra.

VENTURETA DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

D. ARCÍS ALELLA.

Formar ab aquestas lletas lo títol de una pessa catalana molt coneguda.

R. y T. PATILLASSAS.

GEROGLÍFICH.

::: + K
pell
A A A A A

|
—
|
D. I

JOSEPH ABRIL.

DIPLOMACIA FRANCISCANA.

¿Deixar la vara? ¡Cá, no senyor!
Val més sè arcalde que senador.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.